

Mẹ qua đời ba năm, hai chị em ra trình hòng danh dự

Tác Giả: Ng&#i Vi&#t

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 19:43

SUFFOLK, Virginia - Ba năm trước đây, Linh Doan phải vượt qua nỗi đau khi mẹ cô bị giết hại bởi một giáo viên,

còn cô em gái tên Hanh thì né tránh nói chuyện. Vì hai chị em vừa là Việt Nam sang định cư, không biết tiếng Anh, và không dám kết bạn với ai ở Suffolk.

Nhưng rồi chỉ 3 năm sau, vào tuần qua hai chị em đã trình bày trung tâm với hòng danh dự, theo một bài phóng sự trên báo Virginian Pilot.

Linh và Hanh vừa trình bày trung tâm ở Nansemond River với hòng danh dự và đang chuẩn bị cho một buổi trình bày lại để y án án.

Linh (trái) và Hanh Doan ngồi ở đầu tiên để trình bày trung tâm ở Nansemond River vào hôm 18 tháng 6.

Hai chị em mới qua Mỹ ba năm nay ra trình bày với hòng danh dự. (Hình: Amanda Lucier/Virginian-Pilot)

Mẹ qua đời ba năm, hai chị em ra trường học danh dự

Tác Giả: Ngái Viát

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 19:43

Mẹ của hai em, bà Loc Nguyen-Scott nói: “Thật tuy nhiên tôi cảm thấy rằng ngày này sẽ không bao giờ đến.”

Linh nhập học tại Virginia Commonwealth University, hy vọng theo đuổi một ngành gì đó về nghệ thuật, như thiết kế hình ảnh hay thời trang.

Còn Hạnh thì chọn lấy đầu tiên của em là University of Virginia nhưng vì em không được nhận vào, nên em sẽ theo học một trường đại học công lập rồi sẽ chuyển lên đó sau. Có thể em sẽ học làm bác sĩ, đầu này em chưa chắc chắn.

Hai chị em sinh cách nhau 13 tháng nhưng họ vẫn gần gũi nhau như đũa, báo Virginian Pilot viết.

Hạnh thích giao du, mặc dù mẹ đầu tư trung học rồi ít nói, em là người thích trò chuyện và gặp gỡ người mới. Em cho biết chính cái miệng đôi khi làm hại em. Hạnh nói: “Em nói mà không chịu suy nghĩ.”

Linh là người dễ thương. Em ít nói và cảm thấy thoải mái khi gặp gỡ với em mình; đó là lúc mà em thực sự thoải mái nhất.

Linh lên năm khi cha mẹ ly hôn và phải chịu sống xa em gái. Em sống với ông bà ngoại ở Huế, cách Hạnh một giờ bay. Em trải qua thời thơ ấu một căn chung cư một phòng ngủ, chung sống với nhà tá người trong gia đình.

Sau đó Linh cùng vài người thân đến sống một căn nhà nhỏ. Bà ngoại trồng rau đem bán, nhà họ gia đình mới có tiền giúp em đi học.

Hạnh được nuôi lớn bên ông bà ở Sài Gòn. Chị hai làm việc trong ngành y tế, do vậy gia đình sống khá giả so với tiêu chuẩn của người Việt.

Mẹ qua M ba năm, hai chị em ra trường học danh dự

Tác Giả: Ngái Viát

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 19:43

Cả hai mẹ năm gặp nhau vài lần, và đều hy vọng có ngày được đoàn tụ với mẹ ở Mỹ.

Điêu này xảy ra vào năm 2007, lúc Linh đã lên 17 và Hanh được 16 tuổi. Cả hai sang định cư ở Driver, sống chung với mẹ và cha họ. Đó là lần đầu tiên cả hai có dịp biết đến máy rửa chén, máy giặt và có phòng riêng.

Ngày đầu tiên đến trường là ngày dài nhất đối với cả hai em. Linh và Hanh ngại nghe nói với nghe nói. Hai em đều giỏi toán nhưng kém ở môn khác nên trường chỉ định hai em vào lớp miễn.

Trong giờ học, mẹ em sống động một máy thông tin, đến khi tan lớp, họ tìm gặp Cecelia George, cô giáo dạy kèm do trường chỉ định.

Ngày đầu, mẹ cả hai em rất sung sướng khi thấy hai con tập trung học Anh ngữ. Đây là một trong những lý do mà bà chọn Suffolk để sống, nơi dân Á Châu chỉ chiếm 1%. Bà lo ngại con mình bị thu hút theo những đứa con gái gốc Việt khác mẹ khi có dịp.

Bà Nguyen-Scott làm việc bận ngày một tuần một tí tóc bà làm cho Carrollton, để có tiền nuôi hai em ăn học. Bà nói: “Tôi muốn trường lại hai con tôi tập đọc học tôi, nên tôi phải cố gắng lo cho chúng.”

Mẹ, Linh và Hanh có được những cơ hội mà họ ở Việt Nam hai em không dám mơ tưởng đến, đó là học bổng và lên đại học. Tuy nhiên hai chị em nuôi niềm vui của đi sống Việt Nam, đó là mẹ ngày được cùng ăn cơm với gia đình.

Những một đường quanh mẹ Linh và Hanh khi nhà đến cha và ông bà nơi ngoại đang còn kẹt lại quê nhà. Ông ngoại đã một thời gian hai em qua Mỹ định cư. (TP)